

दानिएलाचे पुस्तक - क्रमांक पासष्ट

प्रेषितात्मक उलगडा: १८ जुलै, २०२० च्या निराशेचे आणि शेवटच्या दिवसांत मध्यरात्रीच्या हाकाच्या उलगडत जाणाऱ्या संदेशाचे आकलन

Jeff Pippenger
2024-01-29

१८ जुलै, २०२० रोजी, देवाच्या शेवटच्या दिवसांतील सुधारक चळवळीवर पहिली निराशा आली. तिने तिसऱ्या "Woe"च्या इतिहासातील एक मार्गचिन्ह दर्शविले; हा इतिहास उत्तरकाळच्या पावसाचा इतिहास आहे, तसेच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचा इतिहासही आहे. त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व पवित्र इतिहासातील प्रत्येक सुधारक चळवळीने केले आहे; आणि अधिक विशिष्टपणे तो मिलेराइट चळवळीच्या इतिहासाद्वारे दर्शविण्यात आला आहे, तसेच दहा कुमारींच्या दृष्टांताद्वारे स्पष्ट करण्यात आला आहे; आणि तो त्या भविष्यवाणीच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतो ज्याची ओळख प्रत्येक संदेष्याने करून दिली आहे.

१८ जुलै, २०२०, ही चळवळीची पहिली निराशा दर्शविते, आणि त्या अर्थाने ती दहा कुमारींच्या दृष्टांतात व हबक्कुकमध्ये विलंबाच्या काळाच्या आगमनाची खूण करते. मिलेराइट इतिहासात, ज्या त्याच पुराव्यांमुळे त्यांच्या चुकीच्या घोषणेपर्यंत ते पोहोचले, तेच खऱ्या तारखेची ओळख पटविणारे असल्याचे दिसून आले. तेव्हा दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील विलंबाचा काळ वर्तमान सत्य म्हणून पाहिला गेला, आणि तो विलंबाचा काळ हबक्कुक दोनमधील त्याच विलंबाच्या काळाशी एकच होता. दहा कुमारींचा दृष्टांत अक्षरशः पुन्हा घडतो, आणि ही वास्तविकता हे ओळख करून देते की केवळ तेच, जे त्या निराशेत सहभागी झाले होते, शहाणी किंवा मूर्ख कुमारी होण्याचे उमेदवार आहेत.

सप्टेंबर ११, २००१ रोजी तिसऱ्या हायच्या आगमनाने लाओडिसीयन अॅडव्हेंटवादाच्या मोठ्या समूहाची परीक्षा झाली; आणि १८ जुलै, २०२० ची अपयशी भविष्यवाणी निघून गेल्यावर, मिलेराइट इतिहासातील प्रोटेस्टंटंप्रमाणेच, लाओडिसीयन अॅडव्हेंटवादाला रोमकडे उद्देशहीनपणे परत वाहत जाण्यासाठी मागे सोडण्यात आले.

मिलेराइटांनी केवळ विलंबाचा काळ हा दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताची पूर्तता आहे असे ओळखले असे नव्हे, तर हबक्कुकमध्ये दर्शनासाठी थांबण्याची आज्ञा, जरी ते उशीर करित असल्याचे दिसत होते, हीच तीच भविष्यसूचक खूण असल्याचे त्यांनी पाहिले. त्यानंतर हबक्कुक हे पुष्टी करतो की जे दर्शन चुकीच्या रीतीने सादर करण्यात आले होते आणि ज्यामुळे पहिली निराशा उत्पन्न झाली होती, तेच दर्शन शेवटी "बोलेल."

कारण दर्शन नेमलेल्या वेळेसाठीच आहे; परंतु शेवटी ते बोलेल आणि खोटे ठरणार नाही: जरी ते विलंब करत आहे असे वाटले, तरी त्याची वाट पाहा; कारण ते नक्कीच येईल, ते विलंब करणार नाही. हबक्कुक 2:3.

पहिली निराशा उत्पन्न करणारा संदेश हाच तो संदेश होता, जो निकट भविष्यकाळात पूर्ण होणारा म्हणून ओळखला जाणार होता; परंतु तो तरीही त्या पूर्वीच्या भविष्यवाणीसंबंधी युक्तिवादांवरच आधारित होता, ज्यांचा उपयोग पहिल्या चुकीच्या घोषणेत करण्यात आला होता.

मिलेराइट इतिहासात पूर्वीच्या करारातील लोकांची प्रथम परीक्षा झाली; त्यानंतर नव्या करारातील लोकांची परीक्षा झाली. प्रकटीकरण दहा मधील पहिला देवदूत आणि प्रकटीकरण चौदा मधील पहिला देवदूत (कारण ते एकच देवदूत आहेत) ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी अवतरला, तेव्हा प्रोटेस्टंटंची परीक्षा सुरू झाली. त्यांची परीक्षा पहिल्या निराशेनिशी आणि प्रकटीकरण चौदा मधील दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने समाप्त झाली.

मिलेराइट इतिहासात मिलेराइट लोकांसाठीची परीक्षा पहिल्या निराशेच्या वेळी दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने सुरू झाली आणि मध्यरात्रीच्या पुकाराच्या आगमनाने समाप्त झाली; त्या पुकाराचे सिस्टर व्हाईट अनेक देवदूतांच्या

समूहाप्रमाणे चित्रण करतात, जे दुसऱ्या देवदूतास सामील होतात. पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याखाली, मध्यरात्रीच्या पुकाराचा संदेश ओळखून स्वीकारणारे मिलराइट, त्यांच्या सभोवती सर्वत्र पडत असलेला हा संदेश ज्यांनी ओळखला नाही अशा मिलराइट लोकांपासून मग विभक्त करण्यात आले. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसरा देवदूत आला आणि जी दृष्टांतवाणी विलंबली होती ती मग बोलली.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकित होण्याच्या इतिहासात, पूर्वीच्या करारातील लोकांची प्रथम परीक्षा झाली, त्यानंतर नव्या करारातील लोकांची. ही परीक्षा लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझमसाठी तेव्हा सुरू झाली, जेव्हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताचा पहिला आवाज आणि प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील तिसरा देवदूत (कारण ते दोघे एकच देवदूत आहेत), ११ सप्टेंबर २००१ रोजी उतरले. त्यांची परीक्षा १८ जुलै २०२० च्या निराशेसह समाप्त झाली.

तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीत, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या परीक्षेची सुरुवात पहिल्या निराशेच्या आगमनाने झाली, आणि ती मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या संदेशाच्या आगमनाने समाप्त होईल. पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याखाली, जे आता मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश ओळखतात व स्वीकारतात, ते नंतर त्या मूर्ख व दुष्ट लोकांपासून विभक्त केले जातात, ज्यांनी आता त्यांच्या सभोवताली सर्व बाजूंनी बरसत असलेल्या बहुआयामी संदेशाला ओळखले नाही.

लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताचा दुसरा “आवाज” बोलतो; आणि तोच तो दृष्टांत आहे जो “उशीर लावून” बोलत होता. तो त्या तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचेही प्रतिनिधित्व करतो, जो मोठ्या आरोळीपर्यंत “फुगत” जातो.

मध्यरात्रीची हाक ही पूर्वीच्या देवदूतासोबत सामील होणाऱ्या अनेक देवदूतांद्वारे दर्शविली आहे. मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशात संपूर्ण संदेशाला योगदान देणारे अनेक घटक आहेत, आणि देवदूत हे संदेशांचे प्रतीक आहेत. मिलराइट इतिहासात, खऱ्या मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश एकत्र आणण्यात पुढाकार घेणारा पुरस्कर्ता म्हणून सॅम्युएल एस. स्नो याची ओळख पटविण्यात आली होती. त्या इतिहासात हे उत्तम प्रकारे नोंदविलेले आहे की मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाविषयी स्नोची समज काही काळाच्या अवधीत विकसित झाली.

तो इतिहास अगदी अक्षरशः पुनरावृत्त होत आहे, आणि अंतिम मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश जुलै २०२३ च्या अखेरपासून सार्वजनिकरीत्या विकसित होत आला आहे. तो केवळ इस्लामचा संदेश नाही, तर त्यात एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा संदेशही समाविष्ट आहे. त्यात हा प्रकटीकरणही समाविष्ट आहे की पृथ्वीतील पशूची दोन्ही शिंगे, पशूच्या प्रतिमेशी समांतर जात, “मृत्यू आणि पुनरुत्थान” या दोन्ही अनुभवांतून जातात; आणि त्याच इतिहासात “आठवा सातांपैकी आहे” हे भविष्यसूचक कोडे पूर्ण होते. त्यात सात गडगडाटांच्या “गुप्त इतिहासाशी” संबंधित प्रकटीकरणेही समाविष्ट आहेत, आणि लेवीयाविवरण छब्बीसमधील “सात वेळा” हा धागा आहे, जो मिलरच्या इतिहासातील सर्व सत्यांना १९८९ मध्ये अंतकाळी उघडण्यात आलेल्या सत्यांबरोबर एकत्र विणतो, असे प्रकट होत असताना, तो नाकारलेला “दगड” “कोपऱ्याचा मुख्य दगड” होण्याचे भविष्यसूचक कोडेही पूर्ण करतो. स्तोत्रकर्ते हे असे म्हणतात:

ज्या दगडास बांधकाम करणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोपऱ्याचा मुख्य दगड झाला आहे. हे परमेश्वराचे कृत्य आहे; ते आमच्या दृष्टीने अद्भुत आहे. हाच तो दिवस आहे जो परमेश्वराने निर्माण केला आहे; आपण त्यात आनंद करू व हर्षित होऊ. स्तोत्रसंहिता 118:22-24.

“दगड”, जो विल्यम मिलर यांनी शोधलेला पहिला “रत्न” होता (आणि रत्ने ही दगडेच असतात), तो “परमेश्वराने निर्माण केलेला दिवस” आहे. यापूर्वीच्या लेखांमध्ये हे दाखवून देण्यात आले आहे की सब्बाथाच्या आज्ञेची रचना आणि तिचे शब्द हे लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या अध्यायात मांडलेल्या पवित्र सातकांच्या चक्राच्या रचनेशी तंतोतंत समरूप आहेत. सातव्या दिवशीची विश्रांती ही सातव्या वर्षी भूमीला मिळणाऱ्या विश्रांतीचे प्रतिरूप होती; आणि जेव्हा या दोन आज्ञांचा या प्रकारे विचार केला जातो, तेव्हा त्या बायबलमधील भविष्यवाणीत एक दिवस हे एका

वर्षाचे प्रतिनिधित्व करतो, याची साक्ष पुरवतात.

ते हेही दर्शवितात की लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील देवाच्या “सात वेळा” या कोपाविषयी मिलर यांनी घोषित केलेले समज “एक दिवस” असे दर्शविले गेले आहे; कारण परमेश्वराने सात वर्षांच्या पवित्र चक्राची स्थापना जशी निश्चितपणे केली, तशीच त्याने सहा दिवसांत आकाश व पृथ्वी निर्माण केली आणि सातव्या दिवशी विश्रांती घेतली.

येशूने द्राक्षमळ्याचा दृष्टांत समाप्त केल्यावर त्याने फरीश्यांना एक प्रश्न विचारला.

म्हणून द्राक्षमळ्याचा स्वामी येईल, तेव्हा तो त्या कुळवाड्यांशी काय करील? त्यांनी त्याला सांगितले, तो त्या दुष्ट मनुष्यांचा अत्यंत दारुण नाश करील, आणि आपला द्राक्षमळा अशा इतर कुळवाड्यांना देईल, जे त्याला योग्य हंगामांत त्याची फळे देतील. येशू त्यांना म्हणाला, शास्त्रांत तुम्ही कधीच वाचले नाही काय, ‘ज्या दगडाला बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोपऱ्याचा मुख्य दगड झाला आहे; हे प्रभूकडून झाले आहे, आणि ते आमच्या दृष्टीने अद्भुत आहे?’ म्हणून मी तुम्हांस सांगतो, देवाचे राज्य तुमच्याकडून काढून घेतले जाईल, आणि त्याची फळे उत्पन्न करणाऱ्या एका राष्ट्राला दिले जाईल. आणि जो कोणी या दगडावर पडेल तो तुटून जाईल; परंतु ज्याच्यावर हा दगड पडेल, त्याला तो चूर्ण करून टाकील. आणि मुख्य याजकांनी व परुश्यांनी त्याच्या दृष्टांत एकले, तेव्हा त्यांना कळले की तो त्यांच्याविषयी बोलत आहे. मत्तय 21:40-45.

द्राक्षमळ्याचा दृष्टांत हा पूर्वी निवडलेल्या लोकांना बाजूला काढून राज्य एका नव्या निवडलेल्या लोकांना देण्यात येत असल्याचा दृष्टांत आहे. येशूच्या म्हणण्यानुसार जो “दगड” नाकारला गेला, तोच असा “दगड” आहे की, तो जसा स्वीकारला जातो त्यानुसार तो तारण देतो किंवा नाश घडवितो. येशूने वापरलेल्या संदर्भात तो “दगड” हा बायबलसंबंधी सत्यच असला पाहिजे, कारण त्याच्यात नीतिमान फळ उत्पन्न करण्याची सामर्थ्य आहे; आणि ख्रिस्ताची धार्मिकता पुरुष आणि स्त्रियांमध्ये तेव्हाच उत्पन्न होते, जेव्हा ते त्याच्या सत्यवचनाचा स्वीकार करतात.

त्यांना तुझ्या सत्याद्वारे पवित्र कर; तुझे वचन हेच सत्य आहे. योहान 17:17.

“दगड” ही अशी एक शिकवण आहे की ती स्वीकारली जाते किंवा नाकारली जाते, आणि येशू हा वचन आहे; आणि प्रेषितांची कृत्ये या पुस्तकात पेत्र “दगड” हा ख्रिस्त आहे असे ओळख करून देतो.

हे तुम्हा सर्वांना आणि इस्राएलातील सर्व लोकांना ज्ञात असो, की नाझरेथच्या येशू ख्रिस्ताच्या नावाने—ज्याला तुम्ही क्रूसावर खिळले, ज्याला देवाने मेलेल्यांतून उठविले—त्याच्याच द्वारे हा मनुष्य तुमच्यासमोर निरोगी उभा आहे. हा तो दगड आहे, जो तुम्ही बांधकाम करणाऱ्यांनी तुच्छ मानला, आणि तोच कोपऱ्याचा मुख्य दगड झाला आहे. आणि इतर कोणातही तारण नाही; कारण आकाशाखाली मनुष्यांमध्ये असे दुसरे कोणतेही नाव दिलेले नाही, ज्यायोगे आपण तारण पावले पाहिजे. प्रेषितांची कृत्ये 4:10-12.

आणि मग पहिल्या पेत्रामध्ये तो “दगड” या प्रतीकात्मकतेला आणखी पुढे नेतो; परंतु तो ती त्याच संदर्भात ठेवतो—म्हणजे, पूर्वीच्या करारातील लोकांना मागे टाकणे आणि नव्याने निवडलेल्या लोकांची निवड—जे, त्याच्या म्हणण्यानुसार, “जे पूर्वी लोक नव्हते, ते आता देवाचे लोक झाले आहेत; ज्यांनी दया प्राप्त केली नव्हती, त्यांनी आता दया प्राप्त केली आहे.”

ज्याच्याकडे तुम्ही येता, तो एक जिवंत दगड आहे; मनुष्यांनी जरी त्याला नाकारले, तरी देवाने त्याला निवडलेले आणि बहुमूल्य असे ठरविले आहे. तुम्हीही जिवंत दगडांप्रमाणे आत्मिक घर म्हणून बांधले जात आहात, पवित्र याजकवर्ग होण्यासाठी, येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला मान्य अशा आत्मिक अर्पणे अर्पण करण्यासाठी. म्हणूनच शास्त्रात असे लिहिले आहे, “पाहा, मी सियोनमध्ये एक प्रमुख कोनशिला ठेवतो, निवडलेली, बहुमूल्य; आणि जो त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो लज्जित होणार नाही.” म्हणून, जे विश्वास ठेवतात त्यांच्यासाठी तो बहुमूल्य आहे; परंतु जे आज्ञा पाळीत नाहीत त्यांच्यासाठी, “ज्या दगडाला बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोनाचा प्रमुख दगड झाला,” आणि “अडखळण्याचा दगड व ठेच लागण्याचा खडक” झाला; कारण ते वचनावर अडखळतात,

आज्ञाभंग करणारे असल्यामुळे; आणि त्यासाठीच ते नेमले गेले होते. १ पेत्र २:४-८.

पूर्वी निवडलेल्या लोकांविषयी पेत्र असे म्हणतो, “जे आज्ञा मानत नाहीत त्यांच्यासाठी, ज्या दगडास बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोपऱ्याचा मुख्य दगड झाला आहे, आणि अडखळण्याचा दगड व अपराधाचा खडकही; म्हणजे जे वचनावर अडखळतात, आज्ञा न पाळणारे आहेत; आणि त्यासाठीच ते नेमले गेले होते.”

पायाभूत तत्त्वाच्या प्रत्येक पवित्र दृष्टांतात येशूचे प्रतिनिधित्व केलेले आहे.

जे घातले गेले आहे त्याव्यतिरिक्त दुसरा पाया कोणी घालू शकत नाही; तो म्हणजे येशू ख्रिस्त. १ करिंथकरांस ३:११.

मिलराइटांनी घातलेला पाया अनादि खडक (तो दगड) हा होता.

“इशारा देण्यात आला आहे: १८४२, १८४३, आणि १८४४ मध्ये संदेश आला त्या काळापासून ज्या विश्वासाच्या पायावर आपण बांधणी करीत आलो आहोत, त्या पायाला विचलित करणारी कोणतीही गोष्ट आत येऊ देण्यात येऊ नये. मी या संदेशात होते, आणि तेव्हापासून आजपर्यंत मी देवाने आम्हांस दिलेल्या प्रकाशाशी खरी राहून जगासमोर उभी आहे. आपण आपले पाय त्या व्यासपीठावरून काढून घेण्याचा विचार करीत नाही, ज्या व्यासपीठावर ते ठेवले गेले, जेव्हा दिवसेंदिवस आपण मनापासून प्रार्थना करून प्रकाशासाठी प्रभूचा शोध घेत होतो. तुम्हांस असे वाटते काय की देवाने मला दिलेला प्रकाश मी सोडून देईन? तो युगानुयुगांचा खडक याप्रमाणे असावा. तो मला देण्यात आला त्या वेळेपासून तो मला मार्गदर्शन करीत आला आहे.” Review and Herald, April 14, 1903.

मिलरने शोधून काढलेले पहिले रत्न, जे युगानुयुगांच्या खडकाप्रमाणे असलेल्या मिलराइट पायाभरणीचा भाग बनले, ते म्हणजे लेवीयकांड छब्बीस मधील “सात वेळा”; आणि “सात वेळा” हीच ती पहिली मूलभूत सत्यता होती जी त्या मिलराइट अग्रदूतांनी, ज्यांनी नुकतीच मिलराइट पायाभरणी उभी केली होती, बाजूस ठेवली. पायाभरणीचा दगड नाकारणारे ते बांधणारेच होते. तो “दगड,” जो ख्रिस्ताचे प्रतिरूप आहे, तोच प्रभूने निर्माण केलेला दिवसही आहे; कारण त्याने सातवा दिवस विश्रांतीचा दिवस म्हणून निर्माण केला, आणि सातवे वर्ष भूमीला विश्रांती मिळण्याचे वर्ष म्हणून ठरविले. १८६३ मध्ये, पायाभरणीचा दगड नाकारला गेला, परंतु तो “कोपऱ्याचा प्रमुख दगड” आणि अवज्ञाकारी लोकांसाठी “अडखळण्याचा दगड” केला जाणार आहे.

तिसऱ्या शापातील इस्लामाचा संदेश हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या सुधारणा चळवळीचा विषय आहे, आणि परीक्षाणाची प्रक्रिया तेव्हा सुरू झाली, जेव्हा प्रकटीकरण अठरावा अध्यायातील देवदूत खाली उतरला, त्या वेळी १९ सप्टेंबर २००१ रोजी न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती पाडल्या गेल्या. १९ सप्टेंबर २००१ हा “पूर्वाऱ्याच्या दिवसाचा” आगमनदिन होता, या भविष्यवाणीतील ओळखीविषयी अॅडव्हेंटिझम मौन राहिला. १८ जुलै २०२० रोजी ते मागे टाकले गेले, जेव्हा प्रकटीकरण अकरावा अध्यायातील दोन साक्षीदार त्या महान शहराच्या रस्त्यांवर ठार मारले गेले. अॅडव्हेंटिझमची परीक्षा संपली होती, आणि ज्यांनी इस्लामाचा संदेश ओळखल्याचा दावा केला होता, त्यांच्यासाठीची परीक्षा सुरू झाली होती.

जुलै, २०२३ च्या अखेरपर्यंत रस्त्यांत मृतावस्थेत पडून राहिल्यानंतर, त्या मृत कोरड्या हाडांना नंतर यहेज्केलच्या पहिल्या संदेशाने जागृत करण्यात आले. यहेज्केलचा दुसरा संदेश हा तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामच्या चार वाऱ्यांचा संदेश आहे, जो मध्यरात्रीच्या हाक या संदेशाच्या क्रमिक उघडकीस येण्याचे प्रतिनिधित्व करतो; हीच ती दृष्टी आहे जी विलंबली होती, आणि चळवळीच्या संपूर्ण कालखंडाची हीच मध्यवर्ती थीम आहे. त्यानंतर विविध सत्ये उघडकीस आली, कारण मध्यरात्रीच्या हाकचा संदेश हा अनेक पैलूंचा संदेश आहे. मृत कोरड्या हाडांसमोर प्रथम आलेले सत्य हेच ते पहिले सत्य होते जे लाओदीकीयन अॅडव्हेंटिझमने नाकारले होते, आणि ते लाओदीकीयाहून फिलाडेल्फियाकडे होणाऱ्या संक्रमणाला चिन्हित करणारे सत्य आहे.

सत्य हाच शिक्कामोर्तब करण्याचा संदेश आहे, आणि म्हणून तो बौद्धिकदृष्ट्या तसेच आध्यात्मिकदृष्ट्या दृढपणे अंतःकरणात स्थिर झाला पाहिजे. दोन साक्षीदार रस्त्यात मृत पडून होते तो काळ "सात वेळा" यांच्या विखुरणुकीचे प्रतीक आहे, हे ओळखणे पुरेसे नाही; तर त्या सत्याचा अनुभवाधारित स्वीकारही आवश्यक आहे.

मिलरची रत्ने, जी १७९८ मध्ये अंतकाळी उघड करण्यात आलेल्या सत्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, ती शेवटच्या दिवसांतील कुमारींसाठी एक कसोटी ठरतात. "आध्यात्मिक" रीतीने सत्यामध्ये स्थिर होण्याचा अनुभव मिलरच्या पहिल्या रत्नाने दर्शविला आहे, आणि सत्यामध्ये "बौद्धिक" स्थिरता तिसऱ्या हायाच्या इस्लामविषयीच्या संदेशाने दर्शविली आहे. "सात वेळा" यांनी दर्शविलेली पश्चात्ताप व पापस्वीकार यांची हाक, असे कार्य ओळखून देते की जे अतिपवित्र स्थानातील ख्रिस्ताबरोबर संयुक्तरीत्या पार पाडले जाते, आणि ज्याचे प्रतिनिधित्व "मारेह" दर्शनाने केले आहे.

तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामाचे "बौद्धिक" आकलन "खाजोन" या दृष्टांताने दर्शविले जाते, आणि ज्यांच्यावर शिक्का मारला जाणार आहे त्यांच्यासाठी ही दोन्ही आवश्यक आहेत. १८६३ मध्ये, लाओदीकेयन अॅडव्हेंटिझमने यरीहो पुन्हा बांधण्याची निवड केली, आणि यरुशलेम पुनर्स्थापित करण्याचे आपले कार्य सोडून दिले. लाओदीकेयन आंधळेपणाद्वारेही दर्शविल्याप्रमाणे, यरीहो हे समृद्धीचे प्रतीक आहे.

"त्या देशातील सर्वांत बळकट किल्ल्यांपैकी एक—मोठे आणि समृद्ध असे यरीहो नगर—त्यांच्या समोरच होते, परंतु गिलगाल येथील त्यांच्या छावणीपासून थोड्याच अंतरावर. उष्णकटिबंधीय प्रदेशातील संपन्न आणि विविध उत्पादनांनी भरलेल्या सुपीक मैदानाच्या सीमेवर वसलेले, त्याचे राजवाडे आणि मंदिरे विलास व दुष्टतेचे निवासस्थान होते; आणि आपल्या प्रचंड तटबंदीमागे उभे राहून हे गर्विष्ठ नगर इस्राएलच्या देवाला उघड आव्हान देत होते. यरीहो हे मूर्तिपूजेच्या प्रमुख केंद्रांपैकी एक होते, विशेषतः चंद्रदेवता अशतारोथ हिला समर्पित. येथे कनानी लोकांच्या धर्मातील जे काही सर्वांत नीच व सर्वांत अधःपतनकारक होते, ते सर्व एकवटलेले होते. इस्राएलचे लोक, ज्यांच्या मनात बेथ-पेओर येथे केलेल्या त्यांच्या पापाचे भयंकर परिणाम अद्याप ताजे होते, ते या विधर्मी नगराकडे केवळ घृणा आणि भयानेच पाहू शकत होते." पितर आणि संदेष्टे, ४८७.

इ.स. १८६३ मध्ये, जेव्हा त्यांनी यरीहो पुन्हा बांधले, तेव्हा बांधणाऱ्यांनी जो "दगड" नाकारला, तोच "सात काळ" होता, जो शेवटच्या दिवसांत सत्य (रत्न) होणार होता, आणि जो "कोपऱ्याचा शिरोभाग" ठरतो; कारण हेच ते सत्य आहे, जे मिलराइटांच्या चळवळीत अॅडव्हेंटिझमच्या प्रारंभास, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीत अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीशी विणून जोडते. ते रत्न, जे "सात काळ" आहे, तेच "तो दिवस आहे जो परमेश्वराने निर्माण केला", आणि तो स्वतः ख्रिस्त आहे; कारण तोच वचन आहे, आणि तोच "सत्य" आहे. इस्लामाचा विषय हाच तो विषय आहे, जो पूर्वीच्या आणि नव्या अशा दोन्ही निवडलेल्या लोकांचे शुद्धीकरण घडवून आणतो, आणि हे द्विगुणित शुद्धीकरण ११ सप्टेंबर २००१ रोजी सुरू झाले, जो "पूर्व वाऱ्याचा दिवस" होता. त्या दिवशी पहारेकऱ्यांनी ख्रिस्ताने द्राक्षमळ्याचा दृष्टांत घोषित केला तेव्हा जे गीत गायिले, तेच अगदी तेच गीत गायचे होते. एक लाख चव्वेचाळीस हजार मोशेचे गीत ("सात काळ") आणि कोकराचे गीत गातात.

आणि मी अग्निमिश्रित काचेच्या समुद्रासारखे काहीतरी पाहिले; आणि जे पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या चिन्हावर, आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय प्राप्त केलेले होते, ते देवाच्या वीणा हातात घेऊन त्या काचेच्या समुद्रावर उभे होते. आणि ते देवाचा सेवक मोशे याचे गीत, आणि कोकऱ्याचे गीत गात होते, असे म्हणत: हे प्रभू, सर्वशक्तिमान देव, तुझी कर्मे महान व अद्भुत आहेत; हे संतांच्या राज्या, तुझे मार्ग न्यायी व सत्य आहेत. प्रकटीकरण १५:२, ३.

"कोकरू" हा वध करण्यात आलेला ख्रिस्त आहे, आणि त्याचा वध दोन हजार पाचशे वीस दिवसांच्या मध्यभागी करण्यात आला; अशा रीतीने त्याच्या जीवन व रक्ताच्या बलिदानाला (ज्यामध्ये त्याने कराराची पुष्टी केली) लेवीयविधी अध्याय सव्वीस मधील मोशेच्या "त्याच्या कराराच्या वादावादी" याच्याशी एकत्र गुंफले गेले. मोशे आणि कोकरू यांचे गीत हे भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या chazon चे गीत आणि त्याच्या "प्रगटीकरणाच्या" mareh चे

गीत आहे. दानियेल अध्याय आठ मधील दोन दर्शनांद्वारे दर्शविलेल्या बौद्धिक व आध्यात्मिक समजुतीचे ते गीत आहे. ते करारबद्ध लोकांचा न्याय होऊन त्यांना वगळले जात असताना, नवीन निवडलेले लोक निवडले जात आहेत, अशा गोष्टीचे गीत आहे. निवडीची प्रक्रिया, आणि म्हणून हे गीत, 11 सप्टेंबर 2001 रोजी सुरू झाले.

याकोबापासून उत्पन्न होणाऱ्यांस तो मूळ धरण्यास लावील; इस्राएल फुलेल व कळी धरील, आणि जगाच्या पृष्ठभागास फळांनी परिपूर्ण करील. ज्यांनी त्यास मारले, त्यांना त्याने जसे मारले, तसेच त्याने यालाही मारिले काय? किंवा त्याच्याकडून जे मारले गेले त्यांच्या संहाराप्रमाणे हाही मारला गेला काय? मोजमापाने, जेव्हा ते बाहेर फुटते, तेव्हा तू त्याच्याबरोबर वाद घालशील; पूर्ववायूच्या दिवशी तो आपला कठोर वारा थांबवितो. म्हणून याकोबाचा अधर्म याने शुद्ध केला जाईल; आणि त्याचे पाप दूर करण्याचे हेच सर्व फळ आहे: जेव्हा तो वेदीचे सर्व दगड ठेचून चुरडलेल्या चुनखडीच्या दगडांसारखे करील, तेव्हा अशेरा-वृक्ष व कोरलेल्या प्रतिमा उभ्या राहणार नाहीत. तरीही तटबंद शहर उजाड होईल, वसतिस्थान टाकून दिले जाईल, आणि अरण्याप्रमाणे सोडून दिले जाईल: तेथे वासरू चारेल, तेथेच ते निजेल, आणि त्याच्या फांद्या खाऊन टाकील. जेव्हा त्याच्या फांद्या वाळतील, तेव्हा त्या मोडून टाकल्या जातील: स्त्रिया येतील व त्यांना अग्नी लावतील; कारण हे समजशून्य लोक आहेत; म्हणून ज्याने त्यांना निर्माण केले तो त्यांच्यावर दया करणार नाही, आणि ज्याने त्यांना घडविले तो त्यांच्यावर कृपा दाखविणार नाही. आणि त्या दिवशी असे होईल, की परमेश्वर नदीच्या पात्रापासून मिसरच्या ओढ्यापर्यंत झोडपून गोळा करील, आणि हे इस्राएलच्या लेकरांनो, तुम्हांला एकेक करून एकत्र केले जाईल. आणि त्या दिवशी असे होईल, की मोठा कर्णा फुकला जाईल; आणि अशूर देशात नाशास सिद्ध झालेले, व मिसर देशातील हाकलले गेलेले येतील, आणि यरुशलेम येथील पवित्र पर्वतावर परमेश्वराची उपासना करतील. यशया 27:6-13.

योग्य रीतीने समजल्यास, हे वचन 11 सप्टेंबर 2001 पासून लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंतची ओळख करून देतात. सहाव्या वचनात संपूर्ण इतिहासाची ओळख करून दिली आहे, कारण ते त्या वनस्पतीच्या आरंभीची ओळख करून देते जी मूळ धरते, नंतर फुलते व कळी धरते, आणि अखेरीस पृथ्वी फळांनी भरून टाकते. पृथ्वीला भरून टाकणारे ते फळ "घडी" दरम्यान तसे करते, जी रविवारच्या कायद्याच्या संकटाची वेळ आहे. त्या वेळी ख्रिस्त आपले फळ आपल्या कोठारात गोळा करीत असताना, तो बाबेलवर न्यायही आणीत आहे. जेव्हा पृथ्वी फळांनी भरली जाते त्या काळात जो न्याय होतो, तो सातव्या वचनात दर्शविला आहे, जेव्हा हे दोन प्रश्न विचारले जातात, "ज्यांनी त्याला मारले त्यांना जसा त्याने मारला, तसा त्याने यालाही मारले काय? किंवा ज्यांना त्याने ठार केले त्यांच्या संहाराप्रमाणे हा ठार झाला काय?"

त्यानंतर आठव्या वचनात उत्तर पावसाच्या शिंपडण्याची नोंद "मापाने" या अभिव्यक्तीने केली आहे. वनस्पतींना अंकुर फुटण्यास कारणीभूत ठरणारा घटक पाऊस आहे; आणि जेव्हा उत्तर पावसाच्या आरंभाची नोंद केली जाते, तेव्हा ती "मापाने, जेव्हा तो अंकुर फुटवितो" अशा प्रकारेच केली जाते. जेव्हा उत्तर पाऊस आरंभ होतो, तेव्हा तो "मापाने" ओतला जातो; कारण जर कापणी ही खऱ्या आणि खोल्या यांचे मिश्रण असेल, तर तो अमाप रीतीने ओतला जात नाही.

"प्रत्येक खऱ्या अर्थाने परिवर्तन पावलेला जीव इतरांना भ्रमाच्या अंधारातून येशू ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाच्या अद्भुत प्रकाशात आणण्याची तीव्र इच्छा बाळगेल. देवाच्या आत्म्याचा तो महान ओतप्रोत वर्षाव, जो आपल्या गौरवाने संपूर्ण पृथ्वीला प्रकाशित करील, तोपर्यंत येणार नाही जोपर्यंत आपल्याकडे असा प्रबुद्ध लोकसमुदाय नसेल की ज्यांना अनुभवाने हे ठाऊक आहे की देवाबरोबर सहकारी कामगार होणे म्हणजे काय. जेव्हा आपण ख्रिस्ताच्या सेवेसाठी संपूर्ण, मनःपूर्वक समर्पण करू, तेव्हा देव आपल्या आत्म्याचा अमर्याद वर्षाव करून त्या वस्तुस्थितीची दखल घेईल; परंतु जोपर्यंत मंडळीचा मोठा भाग देवाबरोबर सहकारी कामगार नाही, तोपर्यंत हे होणार नाही. स्वार्थ आणि आत्मतुष्टीकरण इतके स्पष्टपणे प्रकट होत असताना देव आपला आत्मा ओतू शकत नाही; जेव्हा असा एक भाव प्रबळ असतो की, तो शब्दांत मांडला गेला तर काईनच्या त्या उत्तरात व्यक्त होईल,—'मी काय माझ्या भावाचा राखणदार आहे?' जर या काळासाठीची सत्यता, जर सर्व बाजूंनी घनावत चाललेली ती चिन्हे, जी साक्ष देतात की सर्व गोष्टींचा अंत समीप आला आहे, सत्य जाणण्याचा दावा करणाऱ्यांच्या सुप्त शक्तींना जागृत करण्यास पुरेशी नसतील, तर जेवढा प्रकाश त्यांच्यावर झळकत आला आहे त्या प्रमाणात अंधार या जीवांना

ग्रासून टाकील. अंतिम हिशेबाच्या त्या महान दिवशी ते देवासमोर आपल्या उदासीनतेसाठी सादर करू शकतील असा निमित्तमात्रही आभास नसेल. देवाच्या वचनातील पवित्र सत्याच्या प्रकाशात त्यांनी जीवन का जगले नाही, चालले नाही, कार्य केले नाही, आणि अशा रीतीने आपल्या आचरणाद्वारे, आपल्या सहानुभूतीद्वारे आणि आपल्या उत्साहाद्वारे, पाप-अंधकारमय जगासमोर सुवार्तेची सामर्थ्य आणि वास्तवता खंडन करता येणार नाही, हे का प्रकट केले नाही, याबद्दल सादर करण्यास त्यांच्याकडे कोणतेही कारण नसेल." Review and Herald, July 21, 1896.

बहिण व्हाइट या उताऱ्याची ओळख त्या क्षणाशी करतात, जेव्हा प्रकटीकरणातील देवदूत खाली उतरतो; कारण त्या म्हणतात, "देवाच्या आत्म्याचा महान ओतप्रोत वर्षाव, जो आपल्या तेजाने संपूर्ण पृथ्वी प्रकाशित करतो." या लेखांमध्ये आपण वारंवार उद्धृत केलेल्या दुसऱ्या एका उताऱ्यात, त्यांनी असे ओळखून दिले की, जेव्हा "न्यूयॉर्कमधील महान इमारती" "पाडल्या जातील," तेव्हा "प्रकटीकरण अध्याय अठरा, वचने एक ते तीन पूर्ण होतील."

पुढील लेखात आपण हे विचार पुढे चालू ठेवू.

आता मी माझ्या अतिप्रियासाठी, माझ्या प्रियकराच्या द्राक्षमळ्याविषयी त्याचे गीत गाईन. माझ्या अतिप्रियाचा एक द्राक्षमळा अत्यंत सुपीक टेकडीवर होता. त्याने त्याभोवती कुंपण घातले, त्यातील दगड वेचून काढले, आणि उत्तम जातीच्या वेली लावल्या; त्याच्या मध्यभागी एक मनोरा बांधला, आणि त्यात द्राक्षरस काढण्याचा घाणाही तयार केला; आणि त्याने अपेक्षा केली की त्यातून द्राक्षे उत्पन्न होतील, पण त्यातून रानटी द्राक्षे निघाली. आणि आता, हे यरुशलेमचे रहिवाशांनो, आणि यहूदाच्या पुरुषांनो, मी विनवितो, माझ्या आणि माझ्या द्राक्षमळ्याच्या मधील निवाडा करा. माझ्या द्राक्षमळ्यासाठी मी जे केले नाही असे आणखी काय करणे शक्य होते? मग मी अपेक्षा केली असता की त्यातून द्राक्षे उत्पन्न होतील, त्यातून रानटी द्राक्षे का निघाली? आणि आता या; मी माझ्या द्राक्षमळ्याचे काय करीन ते तुम्हांला सांगतो: मी त्याचे कुंपण काढून टाकीन, आणि तो खाऊन टाकला जाईल; त्याची भिंत पाडून टाकीन, आणि तो तुडविला जाईल. आणि मी तो उजाड करून टाकीन; त्याची छाटणी केली जाणार नाही, किंवा तो खणला जाणार नाही; पण त्यात काटेरी झुडपे व काटे उगवतील; आणि मी मेघांनाही आज्ञा देईन की त्यांनी त्याच्यावर पाऊस पाडू नये. कारण सेनाधीश परमेश्वराचा द्राक्षमळा म्हणजे इस्राएलाचे घराणे होय, आणि यहूदाचे पुरुष हे त्याची मनोहर लागवड आहेत; आणि त्याने न्यायाची अपेक्षा केली, पण पाहा, जुलूम; धार्मिकतेची अपेक्षा केली, पण पाहा, आक्रोश. यशया 5:1-7.